

впровадження проектів Фонду регіонального розвитку, оцінка фонду земель сільгосппризначення посилять інституційну складову розвитку АПК.

Список використаних джерел

1. Концепція державної цільової програми розвитку аграрного сектору економіки на період до 2021 року. – [Електронний ресурс] / Міністерство аграрної політики та продовольства. – Режим доступу: <http://minagro.gov.ua/apk?nid=24198>

2. Аграрії отримали лише 2,3 % коштів за програмою компенсації вартості сільгосптехніки / Аграрне інформаційне агентство «Agravery». – 10.10.2017. – Режим доступу: <http://agravery.com/uk/posts/show/agrarii-otrimali-lise-23-kostiv-za-programou-kompensacii-vartosti-silgosptehniki>

3. Рішення Рахункової палати «Про результати аудиту ефективності використання коштів державного бюджету, спрямованих на надання державної підтримки агропромислового комплексу» від 21 березня 2017 р. № 7-2. – [Електронний ресурс] / Рахункова палата України. – Режим доступу: http://www.ac-rada.gov.ua/doccatalog/document/16751338/R_RP_7-2_2017.pdf

Волошенко Володимир Васильович,

к.е.н., доц. кафедри економічної теорії

та конкурентної політики, КНТЕУ, niklip140@ukr.net

ІНСТИТУЦІОНАЛЬНА ОСНОВА РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМНИЦТВА В УКРАЇНІ

Волошенко Володимир
ІНСТИТУЦІОНАЛЬНА ОСНОВА
РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМНИЦТВА
В УКРАЇНІ

Volosheniuk Volodymyr
THE INSTITUTIONAL BASIS FOR THE
DEVELOPMENT OF ENTREPRENEURSHIP IN
UKRAINE

Відсутність сталої позитивної динаміки розвитку підприємництва в Україні свідчить як про наявність суттєвих проблем, що стримують його розвиток, так і про потребу у формуванні та реалізації адекватної та ефективної державної політики у сфері підтримки розвитку суб'єктів підприємницької діяльності.

Ключові перешкоди, які стають на шляху розвитку підприємництва в Україні перебувають поза впливом суто економічних чинників і зумовлені недосконалістю державної регуляторної політики, непрозорістю відносин суб'єктів, що представляють сектор малого та середнього бізнесу та владою і відсутністю сприятливого інвестиційного клімату. Ці проблеми, що перешкоджають розвитку підприємництва є проблемами системного характеру та вимагають системного підходу щодо їх вирішення [1, с. 4].

У суспільстві не сформовані належні світоглядні передумови для розвитку підприємництва, поширеним є упередження ставлення до приватного сектору економіки, а політика щодо підтримки розвитку малого та середнього бізнесу є непослідовною та неефективною. Водночас значна частина проблем зумовлена надмірним втручанням держави у господарську діяльність, а також низьким рівнем правової культури (нехтуванням нормами національного законодавства) з боку посадовців органів публічної влади та самих підприємців. За оцінками представників бізнес асоціацій основними перешкодами для розвитку підприємництва за показниками 2016 року визначено такі: недостатньо замовлень/низький попит (59 %), нестабільна політична ситуація (44 %), високі ставки податків (35 %), обтяжливе податкове адміністрування (27 %), інфляція та часті зміни економічного законодавства (26 %), високий регуляторний тиск і корупція (23 %), війна на Сході України та мала кількість кваліфікованих працівників (20 %) [2].

Повноцінне функціонування та цілеспрямований розвиток підприємництва неможливий без належної інституціональної бази – складної сукупності умов і чинників впливу на підприємницьку діяльність.

Інституціоналізація підприємництва означає трансформацію намірів суб'єктів господарювання створити сприятливе середовище для розвитку малого та середнього бізнесу у вигляді запровадження відповідних правил і норм за допомогою механізмів економіко-правової регулюючої діяльності органів влади. Відповідні інститути, які створюють умови, необхідні учасникам ринку для впровадження власних намірів у інноваційному процесі, зменшують невизначеність в економіці завдяки структуруванню повсякденного життя та служать дороговказом для взаємодії суб'єктів національної економіки.

Недосконале інституціональне середовище підприємницької діяльності в Україні обумовлене слабкістю формальних інститутів (права власності, захист інтелектуальної власності, рівень розвитку фінансового ринку, технологічна готовність, середня, вища та професійна освіта, незалежність судової влади, державні та суспільні установи), недосконалістю неформальних інститутів (довіра суспільства до влади, рівень громадянської культури, розвиток людського капіталу, розвиток підприємницького духу, мотиваційна структура) та наявністю інституційних пасток (влада-власність, рентоорієнтована поведінка, корупція, тінізація економіки).

Будь-яке реформування, а тим більше системного і трансформаційного характеру, повинно базуватися на об'єктивному знанні реально існуючих неформальних правил даного суспільства. Д. Норт приводить приклад як запровадження однакової сукупності інститутів (правила гри) призвело до цілком відмінних здобутків у суспільствах з різними інституційними структурами. Латинська Америка успадкувала слабкі інститути в Іспанії, тоді коли США досягли якісніші інститути в спадщину від Великої Британії [3, с. 149–150].

Без яких економічних інститутів неможливо створити в Україні підприємницький клімат. Перш за все це створення відповідного правового середовища, яке виступає передумовою забезпечення суб'єктів підприємницької діяльності свободою економічного вибору та водночас визначає ступінь їх відповідальності за господарську діяльність, а також сприяє інноваційно-орієнтованій перебудові структури економіки, розвитку високотехнологічних галузей виробництва.

Чинна система державної соціальної підтримки, незважаючи на певні успіхи з її реформування впродовж останніх двох років, вимагає серйозних змін для посилення впливу на зменшення нерівності та подолання бідності, як фактору зростання національної економіки та розширення участі всіх верств населення в економічному розвитку [4, с. 5].

Взаємозв'язок і комплементарність економічних блоків (держава – підприємці – профспілки) дозволяють знаходити в умовах ринкових диспропорцій оптимальні рішення для стабілізації ситуації на ринку праці та в цілому в економіці.

В умовах нестабільності важливо навчати підприємництву як стилю життя, здатності випускників і працівників швидко адаптуватися до нових умов. У сучасному світі реагувати і пристосовуватися до мінливих складних обставинам є ключовою рисою сучасного підприємця.

За даними дослідження, на думку представників малого та середнього підприємництва, найважливішими заходами для сприяння розвитку бізнесу є такі заходи державної політики: зменшення кількості документів, необхідних для ведення підприємницької діяльності (82 %), спрощення податкового адміністрування (80 %), створення єдиного інформаційного ресурсу з інформацією про умови ведення бізнесу, законодавство (78 %), створення рівних умов для всіх суб'єктів бізнесу при веденні господарської діяльності (74 %), перетворення податкової на сервісну службу для платників податків (67 %), переведення надання адміністративних послуг в електронний формат (65 %) [2].

Вирішення вказаних вище проблем вимагає розроблення та впровадження реалістичної довгострокової стратегії підтримки розвитку підприємництва, а саме: формування сприятливішого середовища для розвитку бізнесу, побудову конструктивних відносин між бізнесом і владою, створення дієвої системи гарантування прав та інтересів суб'єктів підприємницької діяльності в Україні.

Список використаних джерел

1. Дорожня карта розвитку підприємництва в Україні: 2015–2016 роки. – К.: Центр громадської експертизи, Центр міжнародного приватного підприємництва, 2014. – 22 с.
2. Яким бачать мале та середнє підприємництво влада та бізнес? Національна платформа малого та середнього бізнесу в Україні / конференція програми USAID «Лідерство в економічному врядуванні»: Розвиваємо МСП – будуємо майбутнє. – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://platforma-msb.org/yakym-bachat-male-ta-serednye-pidpriyemnytstvo-vlada-ta-biznes/>.
3. Норт Д. Інституції, інституційна зміна та функціонування економіки. – К.: Основи, 2000. – 198 с.
4. Лібанова Е.М. Нерівність в українському суспільстві: витоки та сучасність / Лібанова Е.М. // Економіка України. – 2014. – №3(628). – С. 4–19.

Плющ Олег Борисович,

к.ф.-м.н., доцент, Академія управління при Президенті РБ, pl-oleg@tut.by

Оберемчук Валентина Феодосіївна,

к.э.н., доцент, КНЭУ, oberemchuk@yahoo.com

Гордієнко Наталія Анатоліївна

магістрант, Академія управління при Президенті РБ, rufina51@rambler.ru

ПЛАНИРОВАНИЕ И ОРГАНИЗАЦИЯ ИНФОРМАЦИОННЫХ ТЕХНОЛОГИЙ ЭКСТРЕННЫХ СЛУЖБ КАК СЕРВИСА ЭЛЕКТРОННОГО ПРАВИТЕЛЬСТВА

Плющ Олег, Оберемчук Валентина,

Гордієнко Наталія

**ПЛАНИРОВАНИЕ И ОРГАНИЗАЦИЯ
ИНФОРМАЦИОННЫХ ТЕХНОЛОГИЙ
ЭКСТРЕННЫХ СЛУЖБ КАК СЕРВИСУ
ЭЛЕКТРОННОГО УПРАВЛЕНИЯ**

Plyushch Oleg, Oberemchuk Valentyna,

Gordienko Natalya

**PLANNING AND ORGANIZATION OF
INFORMATION TECHNOLOGIES OF THE
EMERGENCY SERVICES AS SERVICE OF
THE ELECTRONIC GOVERNMENT**

В эпоху становления информационного общества внедрение систем электронного правительства является одним из наиболее действенных инструментов повышения уровня эффективности функционирования органов исполнительной власти, информационной открытости и оптимальности оказания государственных услуг. Это один из наиболее действенных инструментов преодоления межведомственных барьеров в деятельности органов государственного управления, борьбы с коррупцией и развития институтов гражданского общества.

Разработка стратегии формирования информационного обеспечения в условиях чрезвычайных ситуаций (ЧС) – одна из наиболее сложных задач, которая требует системного подхода. Информирование в условиях чрезвычайной ситуации требует достаточно высокой оперативности, которую в настоящее время службы МЧС в полном объеме не обеспечивают.

Главными приоритетами электронного правительства в ЧС являются: укрепление коммуникационных возможностей экстренных служб, усиление координации между заинтересованными сторонами, обеспечение оперативной связи и обмена информацией в режиме реального времени. Одной из целей электронного правительства является оптимальное использование преимуществ новых информационно-коммуникационных технологий (ИКТ), в случае стихийных бедствий, а также других ЧС.

Оптимальными стратегическими решениями по возникшей проблемной ситуации является наиболее полная реализация потенциала информационных возможностей глобальной сети Интернет и, прежде всего, социальных сетей. Действительно, зачастую самым доступным средством оказываются социальные сети: их всегда использует множество потребителей, информация становится гласной в одно мгновение, а также есть возможность рассчитывать